

Akcia: Koniec sveta
Lokalita: Bukovské vrchy

2. deň: Poloniny

Parametre trasy:

- A** Prevýšenie: 1601 m
Dĺžka trasy: 26,4 km
Čas bez prestávok: 8:35 hod.
- B** Prevýšenie: 1181 m
Dĺžka trasy: 20,7 km
Čas bez prestávok: 6:45 hod.

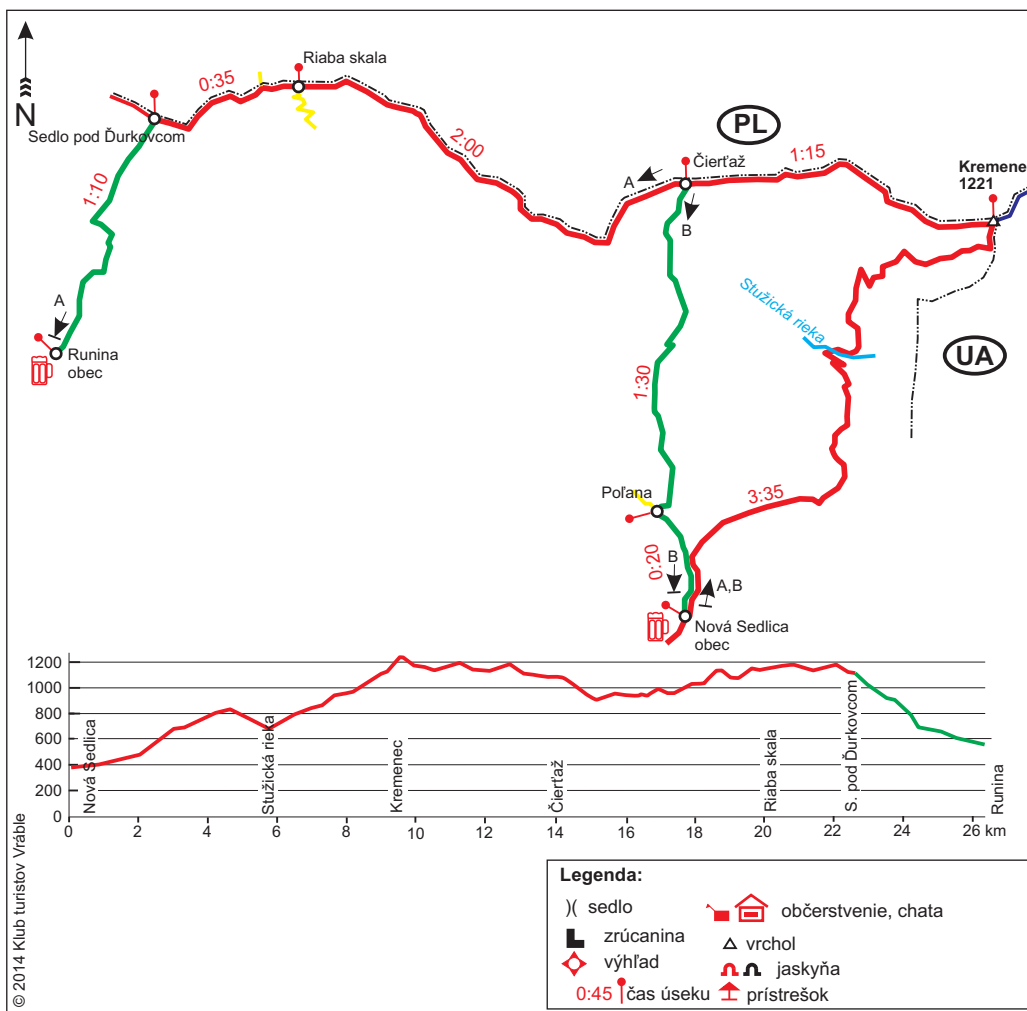
Zdroje:
trasa, časy: www.turistickamapa.sk

Dátum: 30.8.2014

Tiesňové volanie:
112

Vedúci akcie:
0905 643 890

Autobus:
0905 343 613

Národný park Poloniny – najvýchodnejšie slovenské veľkoplošné chránené územie. Rozprestiera sa v kúte našej malej domoviny, v miestach, kde sa stretávajú hranice troch krajín – Slovenska, Poľska a Ukrajiny.

Vyhlásený bol 23.9.1997 s účinnosťou od 1.10.1997. Výmera jeho vlastného územia je 29 805 ha, ochranné pásmo má 10 973 ha. Najhodnotnejšie časti národného parku sú chránené v maloplošných chránených územiach – 7 národných prírodných rezerváciách (Stužica, Havešová, Riaba skala, Rožok, Pľaša, Stinská, Pod Ruským), 12 prírodných rezerváciách (Bahno, Borsučiny, Bzaná, Gazdoraň, Hlboké, Hrnúok, Ruské, Stinská Slatina, Stružnická dolina, Šípková, Udava, Uličská Ostrá) a 1 prírodnej pamiatke (Ulička). V roku 1993 bolo toto územie zapísané do zoznamu medzinárodných biosférických rezervácií pod názvom MBR Východné Karpaty spolu s príľahlým územím Poľska (Bieszczadzský národný park, Cisniansko-Wetlinský park krajobrazovy, Park krajobrazovy Doliny Sanu). V roku 1999 boli k tejto biosférickej rezervácii pričlenené chránené územia na Ukrajine (Užanský národný prírodný park, Nadsjanskij regionálny krajinný park), čím vznikla prvá trilaterálna biosférická rezervácia na Svete. V roku 1999 získal Národný park Poloniny prestížne ocenenie Diplom Rady Európy.

Zdroj: www.sopr.sk

Kremenec (1 221 m n. m.) je vrchol v Bukovských vrchoch, zároveň v národnom parku Poloniny a je najvýchodnejším bodom Slovenskej republiky.

Prales Stužica je so svojou výmerou 630 ha

naším najväčším kompaktným pralesom. Nachádza sa v Bukovských vrchoch na slovensko-poľsko-ukrajinskom trojmedzí pod kótou Kremenec (1207 m n.m.). Lokalitu tvorí rozsiahly pramenný kotol Stužickej rieky, ktorá odtéka na Ukrajinu. Geologický podklad tvorí flyš. Reliéf je dosť členitý, tvorí ho hlboko zarezané údolie Stužickej rieky, do ktorého sa od severu zvažujú viaceré bočné hrebienky oddelené úžľabinami, ktoré vytvorili prítoky Stužickej rieky. Lokalita zaberá dosť značné výškové rozpätie 650 – 1 207 m n.m.

Štruktúra pralesa je výrazne výškovo a hrúbkovo diferencovaná. Vývojové štádiá sa striedajú na veľmi malých plochách. Na celej ploche pralesa sa vyskytuje veľké množstvo stojaceho a ležiaceho mŕtveho dreva vo všetkých stupňoch rozkladu, ako aj robustných stromov v blízkosti fyzického veku. Pri jedli bol nameraný najhrubší obvod kmeňa 392 cm, pri buku 322 cm.

Zdroj: www.pralesy.sk

1. svetová vojna

Počas celej túry sa budeme stretávať so 100 ročnými pozostatkami z 1. svetovej vojny (násyp poľnej železnice pri Stužickej rieke, zákopy na hrebeni). Bojovalo tu Rakúsko-uhorsko a Nemecké na jednej strane proti Rusku. Informácií o 1. sv. vojne na Slovensku je veľmi málo. O tom čo sa tu dialo pred storočím popísal p.Josef Fučík na konferencii o bojoch v tejto oblasti. Pre predstavu o podmienkach, aké tu zažili naši dedovia pradedovia výňatok z prednášky o karpatskej bitke 1914-1915:

Na rakousko-uherském hlavním směru ztratila 3. armáda za těchto bojů téměř 89 tisíc mužů, tedy více jak 50 % svého původního stavu.

Mnoho z nich nepadlo v bojích, ale bylo zahubeno přírodními živly, nedostatečnou výživou a neodpovídající výstrojí. Situace u vojsk byla v tomto zimním období hrozná. V krutých mrazech každý den zmrzly stovky vojáků; často to byly celé rojnice ve svých improvizovaných sněhových zákopech. Po řadu dní, za vyčerpávajících bojů a prochladnutí, nedorazila do bojových linií ani douška teplé stravy. Obsah masových konzerv, nesených jako železná zásoba, se proměnil v nepoživatelné hroudy ledu, za celou dobu bojů neměli vojáci možnost strávit jedinou noc pod střechou.

Koncem ledna přišla obleva a s ní déšť; jím ve dne vojáci promokli na kůži a s příchodem nočních mrazů se z jejich oděvů staly ledové krunyře. Formace postupovaly dlouhé hodiny po pás ve sněhu hustými lesy, aniž by kdokoliv spatřil nepřítele, ačkoliv jeho dělostřelecké granáty dopadaly do těchto brodících se sestav. Ruské baterie a jejich dělostřelečtí pozorovatelé měli všude dostatek času se na přicházejícího nepřítele připravit. Nespočetní ranění a omrzlí, s končetinami zčernalými mrazem, byli po dlouhých hodinách snášení do údolí na improvizovaná obvažiště. Mnozí již cestou nebo za nedostatečné pomoci umírali, aniž se dočkali ošetření, jež by jim zachránilo život.

Karpatská bitka trvala od decembra 1914 do apríla 1915 s nulovým výsledkom, bez víťaza. Obe strany zhodnotili celú operáciu za nezmyselnú. Straty boli obrovské. Na rakúsko-uhorskej strane bolo padlých, ranených, zajatých a nezvestných 600-700 tisíc mužov. Kvalifikované odhady hovoria o rovnakom počte aj na ruskej strane.

Zdroj: Zborník konferencie „Prvá svetová vojna - Boje v Karpatoch“ Humenné 2007